

много врѣме главѣтъ му о гърдытъ си ; послѣ растриваше му краката и рѣцѣтъ за да ги развѣври, понеже бѣхъ ся вцѣпили отъ якото стяганіе на връскытъ.

Между това черникытъ съ избѣгнѣлытъ дивацы, които щѣхмы да гонимъ, ся изгубихъ испрѣдъ очитѣ ни, и вѣрвамъ че силны-тъ вѣтърь който повѣжъ слѣдъ два часа нѣщо не ги е оставилъ да видятъ още веднѣжъ прибрѣжіята си. Слѣдъ това азъ повикахъ Петка, който бѣше още при бащѣ си, и му дадохъ за добрый-тъ онзи старецъ еднѣ ечменевъ сухаръ, и довольно сухо грездіе ; ещю тѣй дадохъ и на испанеца, и накарехъ Петка да растріе и нему краката и рацѣтъ, което той съ присърдце правеше, но често пакъ ся спараше та ся обрѣщаше да види бащѣ си и да ся увѣри да ли е все тамо, и на какво състояніе ся намѣрва.

ГЛАВА XXXV.

Възстановеніе на новы жители.

И тѣй като отървахмы тѣзи клетницы отъ зѣбытъ на дивацытъ, сега трѣбаше да ги за-